

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581CollectionMythologia, Francfort, 1581 - Livre IXItemMythologia, Francfort, 1581 - IX, 04 : De Bellerophonte](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 04 : De Bellerophonte

Auteurs : Conti, Natale

```
", "author_name_items": "Auteurs", "author_size_items": "16px", "title_size_items": "16px" } }, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[128-129\] : De Bellerophonte](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre IX

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - IX, 04 : De Bellerophonte](#)

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre IX

[Mythologie, Lyon, 1612 - IX, 04 : De Bellerophon](#)

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre IX

[Mythologie, Paris, 1627 - IX, 05 : De Bellerophon](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution – Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 04 : De Bellerophonte".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 06/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6050>

noxios esse amplectendos, huic monstro partem extremam draconis attribuerunt. Non minùs enim cauendus ac fugiendus est is viro prudenti, qui quò tulerit vis iræ & impetus lèratur, quàm draconum & crudelissimarum viperarum còsuetudo. Sic enim refranandam esse iram antiqui nobis significarunt, aut futurum esse vti nullam hominum nisi stultissimorum amicitiam comparemus. Alij vim rhetoricæ facultatis sub hac fabula contineri arbitrati sunt, qui procemiorum naturam acrem esse voluerunt, modiceq; intumescere: medium orationis carpere, & sublimia sectari propter necessaria sapietiae studia: at extremam partem se tanquam anguem ad medium reflecti summam repetendum, virusq; habere & actimoniam, qua excitet animos auditorum in aduersarios. At de Chimæra latius nunc de Bellerophonte dicatur.

De Bellerophonte. CAP. IIII.

DICTUM est Bellerophon qui Chimæram interemit, patria fuisse Corinthius, & Glauci eius filius, qui natus fuit è Sisypho, vt testatus est Dioxippus Corinthius libro secundo de rebus patriis, & Pausanias in Corinthiacis, qui Bellerophon Hipponus antea dicebatur. Hic vbi Bellerum Corinthium, vel, vt maluit Phœnix Colophonius, Deliadem proprium fratrem; vel, vt Philemon putauit, Pirenen; vt verò Dorotheus Sidonius, Alcimenen, interemisset, nò solum nomen, sed patriam etiam mutauit. Argos igitur profugus adiens à Præto perhumaniter expiatur, & in hospitium capitur. Deinde paucis interiectis diebus Antea, vel, vt alij maluerunt, Schenobœa Præti vxor incredibili amore Bellerophontis capitur: quem cum nullis blanditiis posset ad adulterium allicere, apud Prætum tentatæ pudicitiae accusauit. At Prætus hunc ipse quidē iure antiquæ consuetudinis interficere noluit: quoniam fuit antiquorum consuetudo vt neminem occiderent qui cum edissent, nisi istud accidisset inconsultò: sed ad Iobatem generum suum in Lyciā misit occidendum, literasq; dedit obsignatas, in quibus criminatio continebatur. Subiunt eandem fortunā Hippolytus propter amores noueræ, & Peleus propter Crætheim Hippolyti filiam, qui tamē ambo post calamitates iniquè acceptas Deorum misericordia pristinae incolumitati sunt restituti. Hippolytum, notius est quàm indigeat explicatione, fuisse in vitam

Pp

ab inferis reuocatum: sic enim pleriq; fabulati sunt. Peleus ob amores Cretheis vxoris Acasti, quia noluiſſet illi ad turpitudinem parere, accusatus apud Acastum tentatæ pudicitia in deſerta Pelei montis deductus eſt, atque arbori nudus alligatus vt à feris ſylueſtribus voraretur. dicunt Deos innocentia miſeros Vulcanum ad Peleum ſoluendum miſiſſe, atque enſem illi inſuper donaſſe quo ſeras irruentes poſſet trucidare. ſic igitur ſolutus iuit in Theſſaliam, Acaſtumq; ipſum & vniuerſam Iolcum debellauit, vt inquit Hellanicus Leſbius in rebus Theſſalicis. Cùm verò ſolemnitas quædam per illud tempus in Lycia celebraretur, fuit ab Iobate per nouem dies admiſſus in cõuiuium, ac decimo tandem die Iobates literas à ſocero aperuit. enimuero cùm illam conſuetudinem Iobates etiam leſuaret, hunc quidem ipſe interficere noluit, ſed imperauit vt Chimæram, & Solymos, & Amazonas occideret. quæ omnia teſtatus eſt his verſibus Hom. lib. 3. Iliad.

τῷ δὲ γαῶνι προῖτα ἰππομήδαο δῖ' Ἀντίφα
 κρυπῆα δὲ φιλότῳτι μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὸν ἦτο
 πᾶθ' ἀρετῶν φρεσὶν ὄντα σκίφρονα βιβαροφόντην,
 ἢ δὲ φθυσσάμενα, προῖτον βασιλῆα προσηύδα·
 τιδὲν αἶνεω προῖτ', ὃ κῆκται βιβαροφόντην,
 ὅς μ' ἔειλε φιλότῳτι μὴ γένοιτο ἢ κ' ἰδὲ λαοῦ σῃ·
 ὥς φάτο· τὸν δ' ἄεα κτα χόλος λάβρον, εἶον ἄκρον.
 κτῆται μὲν ῥ' ἀλλήλῃ (σὺ βάλατο γὰρ τόχα θυμῷ)
 πέμπει δ' ἑμὲ Λυκίῳ δὲ πόρος δ' ὄχα σήματα λυγρὰ,
 γράψας ὅς περ ἔακι πῆκτο θυμοφθόρα πολλὰ.
 δῖ' ἔλα δ' ἠτοῦ γὰρ πνίθερ, ὅφρ' ἀπόλειτο.
 αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίῳ δὲ θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πρὸ πῆ-
 ἄλλ', ὅτε δὲ Λυκίῳ ἔξοσ, πάνθ' οὖν τε βίοντα,
 πρὸ φρονέας μὲν τῶσ' ἄντα Λυκίῳ θυρήντε.
 ἰνὴν μαρξέειναι, καὶ ἰνὴν βοῦς ἱερῶσος·
 ἀλλ' ὅτε δὲ σκῆπτ' ἰφάνερος δ' ἀκτύλος ἦεν,
 καὶ τότε μὲν ἰρίει, καὶ ἦτις σήματ' ἰδὲ δαι,
 ὅππῃ ῥά οἱ γαμβρεῖο πειρὰ προῖται φέρειτο,
*Occultoq; ne Vxor Præti mox carpitur igni,
 Clam petis amplexum illius: sed pectora casta
 Fleftere non potuit prudentis Bellerophontis.
 Hinc tulit ad Regem mendacia callida Præti:
 Præte precor perem, ni cades Bellerophontem,*

Quæ

Qui cum ferrem sibi, & lectum turpare iugalem,
 Tentavit. Regem audita mouere querela,
 Cadem deuitat tamen hanc, mens horret ab illa.
 In Lyciam ad generum mittens sed tristitia scripta
 Huc arcana dedit, luat & pro crimine panas,
 Tempore quo Lyciam petit sed forte Deorum
 Festa celebrabant Lyci solennia. Rex hunc
 Ut primum Lyciam petist, Xanthumq; fluentum,
 Excipit hospitio peregrinum ritè diebus
 Ille nonem, totidemque boues mastrauit ad aras:
 Aurera & decimo conspergit lumine terras.

Quid peteret rogat hunc, soceri tum scripta resignat.

Deinde sequuntur Iobatz iussa, qui ad prædicta pericula Bel-
 lerophontem ire imperauit. Erat enim adeo terribilis Chimæ-
 ra, quæ flammis euomebat, ut proxima quæque combureret,
 ac igni deuastaret, & pecora interficeret. At verò Dij cognita
 illius innocentia, eius miserti, Pegasus alatum equum, natum
 è Neptuneo & Medusa, vel, ut alij maluerunt, è sanguine Medu-
 sæ, dum eius caput à Perseo caderetur, illi dederunt. quem e-
 quum ubi Bargyllus comes vellet capere, calce ictus interiit, at-
 que Bargyllis Cariz oppido nomen imposuit. dicunt Miner-
 uam, Chaliniden siue frenatricem cognomento, maximè o-
 mnium Deorū opem innocentia Bellerophontis tulisse, quip-
 pe quæ prius domitum & freno assuetum Pegasus illi tradi-
 derit. Eo equo vectus Bellerophon primum Chimæram occidit,
 deinde Solymos & Amazonas debellauit. Hunc ab illis rebus
 gestis redeuntem & exultantem multi è Lyciis in insidiis col-
 locati repente adoriuntur, quibus omnib. profligatis cum Bel-
 lerophon incolumis ad Iobatem reuertisset, eius virtutem &
 fortitudinem admiratus Iobates Philonoen filiam in matri-
 monium illi dedit, cumq; generū sibi asciuit, è qua Bellerophō
 Mandrum, & Laodamiam, & Hippolochum suscepit, quamuis
 alij è diuersis mulieribus hos susceptos voluerunt. His rebus
 cognitis cum innocentia Bellerophontis postea omnib. patu-
 isset, illam infamiam non ferens Proeti vxor sumpta cicuta
 sibi mortem conscivit. At Iobates postea decedens successo-
 rem etiam regni Bellerophontem instituit. Sed Bellerophon,
 quale est ingenium plerisque mortalium, tanta rerum gesta-
 tum felicitate nimium elatus in cælum quoque ascendere

super equo Pegaso voluit: quam arrogātiā Iupiter omnis temeritatis grauiſſimus vindex deprimēdam eſſe ratus, ceſtrum illi equo immiſit, quare Bellerophon præceps in terram deturbatur. Cū in Aleiam Cilicię planitiem iſ cecidiſſet, cæcusque factus fuiſſet, tamdiu errauit per illam planitiem, quamdiu vixit, donec inedia deniq; fuit abſumptus ac victus penuria, cū nullam neque domum, neque hominem reperiſſet. at Pegafus nunc ſublimis, nunc depreſſus per aera volans, in cœlum denique rediit in Iouis præſepe, quę ſtellę ſunt ita vocatę. quod cū vidiffet Aurora, hunc impetrauit à Ioue, vt ab eo vecta quotidianum curſum conficeret. Sed de fabuloſis hæctenus.

¶ Hanc fabulam alij ad hiftoriam, alij ad phyſicam, alij ad ethicam explicationem traduxerunt. Quę ad hiftoriam ſpectant, ea per ſe patent, niſi quod Pegafus nauis fuerit ita dicta *ἐν τῇ ἀήρῳ*, à compingendo ſcilicet. Fuerunt qui Bellerophontem nihil aliud eſſe putauerint, quàm humorem motu Solis eleuatum: quoniam aere vi ſolis agitato pars grauior ſublata paulo poſt rursus deorſum demittitur, atque cogitur, quę cū feratur deorſum & coaguletur, Pegafus dicta fuit. Cū verò pars ſubtilior ad regionem ignis feratur, ſic illa pars craſſior dicta fuit à Ioue deorſum detrufa fuiſſet: atq; cū Pegaso ex aqua ob motum cœli diurnum ſublato Aurora oriatur, dies dictus eſt, vt ſenſui magis patet, at non Bellerophon, à Pegaso equo portari. Alij generationem elementorum, cū alia ſurſum, alia deorſum ferantur, vt leuiſa ſunt aut grauiora, per hæc ſignificari maluerunt. Alij vitę humanę rationē propè omnem ſub hac fabula contineri tradiderunt: nam neq; aduerſis rebus nimis triftari, neq; proſperis & felicibus nimis gloriari aut extolli conuenit, quoniam horum omnium deniq; moderatorē Deum eſſe experimur. Is enim pro ſua ſingulari clementia & calamitatib; iniquè circumuentos adiuuat, quod accidit, dum calamitoſus eſſet, Bellerophonti, & nimis elatos animos deprimat, quare præceps idem poſtea dicitur de cœlo detrufus. Alij malunt Chimęram fuiſſe Lyciorum ducem rei bellicę peritiſſimum, ſed immani crudelitate, qui cū piraticam exerceret, vebereturq; in nauī, cuius proſa leonem, puppis draconem haberet, in medio capta eſſet depic̃ta, quē inſecutus Bellerophon cum citiſſima ac expeditiſſima nauī lōga Pegaso vocata interem̃it: quare datus eſt locus fabulę, vt ait Plutar. in claris mulieribus.

ribus. At Lucianus in astrologia sensit animū Bellerophontis ad sublimium rerum speculationem elatum equum fuisse creditum alatum, atq; ita rem fabulis inuolutam. Alij ad astronomicas rationes hæc ipsa quæ de physicis dicta sunt, transtulerunt, eaq; fieri inquit pro viribus astrorum, quas cum prior Bellerophon deprehendisset, dictus est in cælum ascendisse. Alij dixerunt Bellerophontem à Pegaso alato vectum Chimæram interemisse, quia is celestem prior inuenit & frænum, ut ait Pindari interpres: sicuti bigarum inuentor fuit Castor, quadrigas Erichthonius Athenienſis inuenit. Dictus est is equus alatus, ut voluerunt quidam, nauigium, cum ille prior omnium inuenerit nauigare classe, atq; ordinem classis instruendæ, cum vela & remi alæ sint nauigiorum. Hic igitur nauali prælio Solymis populis bellicosis superatis, quos leonibus similes dixerunt poëtæ, Amazonibus arma intulit, quas per loca difficilia & montosa peragantes capras vocarunt. Insidias porro quas Iobates è lectissimis iuuenibus illi parauerat redeunti, caudam serpentis vocarunt. At de Bellerophonte satis, nunc de Rhea dicamus.

De Rhea. CAP. V.

RHEAM scripsit Hesiodus in Theogonia Terræ & Cœli fuisse filiam, cum ita de filiis Terræ loquitur:

Οὐρανὸν ὀνυχέσσας τίκ' ἠ' κεκρόν' βαθυδίνῳ,
κοῖον τε, κρήνῃ δ' ὕ' πόδιόνα τ' ἰσχυρόν τε,
Θείαν τε, ῥ' ἑάν τε, Θέμιν τε, Μνημοσύνην τε.

*Oceanum peperit Cœlo coniuncta profundum,
Cœniamq; Creumq; Hyperionamq; Iapetumq;
Thiamq; Rheamq; Themimq; Mnemosinēq;.*

At Orpheus in hymnis Rheam primam omnium à Deo factā fuisse inquit, quem Protogonū appellat, cum ita inquit:

Πόττα ῥ' ἴα, θύοιτιρ πολυμέρφι πρωτογόνοιο.

O Rhea Protogoni genitorum filia summi.

Quæ cum fuisset postea Saturni vxor credita, ita de illa scripsit idem Orpheus:

πίντιμ', ἀγλαόμερφι, κρόνῃ σύμικτιρ μακάρεσσι,
Saturni felix coniux, cui splendida forma est.

Ex hac idem poeta terram, & mare, & cælum, & ventos genitos fuisse tradidit, quæ Deorum & hominum parens appellata est, ut patet in his carminibus eiusdem Orphei: